

VIERDE JAARGANG

N° 33

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00

FRS

KEN JE CANADA ?

(Zie blz. 3, 8 en 9)

Ik wil een man worden!

ONZE BRIEVENBUS

Edith Lauwereins, Staden. — Wordt vriendelijk verzocht haar volledig adres mee te delen opdat wij haar als abonnee zouden kunnen inschrijven!

Josef Maenhout. — Ik ontvang je vriendelijke briefje en vind het zeer sympathiek dat je je zakgeld spaart om een lidkaart en een kenteken te kopen. In de toekomst moet je me echter ook geen hele reeks meer toekennen als je een briefje schrijft. Je mag met een eenvoudig « Beste vriend » beginnen. Je moet ook leren je brieven te ondertekenen. Zul je daar in 't vervolg aan denken? Hartelijkste groeten.

B. van Duren. — Heb je de gewenste badge goed ontvangen? Dat je tijdens de verlofperiode niet veel jongens kriet bevallen om warm te maken voor de club kan ik best begrijpen. Bij het begin van 't nieuwe schooljaar verwacht ik er een hele lijst hoor! Beste groeten.

KUIFFE
brengt leven en Lente!

KUIFFE
brengt vrolijkheid ook tijdens 't verlof!

Hedwig Speliers, Diksmuide. — 't Deed me waarchtig plezier van jou nog eens wat te vernemen, want het was lang geleden. Dat de reis naar Kongo je goed bevallen is kan ik wel denken en wat heb je nog al uitgehaald? Jij bent dus misdienaar, dat wist ik nog. Hier staan misdienaars bekend als echte rakkers die steeds te vinden zijn voor een of ander kattenkwaad. Nu, dat kan in Diksmuide heel anders zijn! Ik ben blij dat je Don Quichotte goed vind. Ik ben er van overtuigd dat je er hoe langer hoe meer genoegeen zult aan beleven. Hier gaat alles opperbest en de Prof. en de Kapitein laten je groeten. Tot genoegeen.

Erik Vermeire, Roeselare. — Je briefje in beste orde ontvangen. Natuurlijk werd er dadelijk navraag gedaan en zo werd het gezochte dan ook gevonden. De gevraagde nummers van ons weekblad werden je gestuurd en ik hoop dat je tevreden bent. Je moest me eens je mening laten kennen over ons blad en me vertellen welke verhalen je 't liefst leest. Wat denk je over Don Quichotte? Hartelijkste groeten.

Kinderen Bruynoghe, Kortrijk. — Ik kreeg van jullie een klein kaartje om jullie verlofadres mee te delen en toen heb ik gedacht jullie eens een briefje te pen- nen om jullie te vragen hoe jullie het verlof hebben doorgebracht en of ons weekblad goed terecht is gekomen. Van vele lezers ontving ik een uitvoerig antwoord op het hoofdartikel: « Kuifje en zijn lezers ». Kortrijk bleef tot nog toe achterwege! Kunnen jullie daarvoor misschien eens zorgen?

'T WAS EEN VERGISSING!

Er was eens een garagehouder die het voor de wind ging, want hij woonde in ons landje en had een talrijke klienteel. Nauwelijks twee en dertig jaar oud stierf hij plots. De garagehouder klopt aan de hemelpoort en het is Sint Pieter zelf die open doet.

— Ha, jonge vriend, ben je daar! — Ja, Sint Pieter, maar ik protesteer, ik protesteer krachtig. Ik ben nog maar pas twee en dertig en dus nog véél te jong om te sterven. Het is zeker een vergissing.

— Vriend, hier gebeuren geen vergissingen, maar ik wil eens even controleren. — Sint Pieter verdwijnt achter een grote wolk, slaat 'n boeken open, rekent en komt eindelijk terug bij de garagehouder.

— Neen, 't spijt me, maar ik heb me niet vergist. Volgens de merken die jij me in je klanten hebt aangerekend, ben je op dit ogenblik 87 jaar oud!

Ik heb een sympathiek briefje ontvangen van een lezer die me onomwonden schreef: « Ik weet wel, Kuifje, dat ik geen held zal worden, maar toch zou ik gaarne een man willen worden die zijn man zal kunnen staan. Ik heb sedert enkele weken ernstig beproefd eerlijk, fier, vlijtig, vrolijk en vriendelijk te zijn, maar ik kan je verzekeren dat het niet meevalt. Ik ben geen heilige... »

En mijn vriend liet me dan verstaan of ik soms geen raad wist om zijn ideaal trouw te leren beleven.

Zou je niet menen dat, wanneer je 's avonds vóór het slapen gaan je geweten onderzoekt: « Waar in ben ik vandaag tekort geschoten? Wie heb ik verdriet aangedaan? Ik heb opzettelijk over iets of iemand wat verteld dat niet waar was? Wie had ik wel kunnen helpen, en waarom heb ik het niet gedaan? » enz... je dan met een dergelijk gewetensonderzoek jezelf beter zult leren kennen en beheersen?

En zo je 's anderendaags morgens bij dageraad je nog even je goede voornemens van de vorige avond herinnert, en daarmee levenslustig uit je bed in de nieuwe dag springt, dan zul je 's avonds misschien wel mogen zeggen dat je je ideaal trouw geweest bent en je met de hulp van Ons Aller Vader wel een flinke man zult worden, die zijn man zal kunnen staan!

Kuifje

IN DE BROUSSE

KUIFFE WORDT NOG MOOIER!

Binnenkort brengen we U het prachtige tekenverhaal

DE TOVERSPIEGEL, door J. Landy, waarin jullie de onafscheidelijke vrienden Hassan en Kaddoe zullen weervinden als helden van een reeks grappige en boeiende avonturen.

De kleine neger: Excuseer, messie, ben jij soms de olifant Cotdor niet wiens avonturen ik volg in mijn « Kuifje »?

KUIFFE

LIEFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 17 jaar.

Administratie, Redactie, Publiciteit: Lombaardstraat, 33, Brussel. Uitgever-Directeur: Raymond LEBLANC. — Druckerij: C. VAN CORTENBERG, Keltzerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN 3 maand 6 maand 1 jaar
Belgie: B. Fr. 60.— 115.— 225.—
Buitenland: 85.— 130.— 260.—
Kongo: 85.— 130.— 260.—

Belgie: P.C.R. 1900-16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 33, Brussel.
Kongo: Kuifje-Kongo, Postbus 440, Leo, Verlofperiode, Van Oudenbreijde-straat, 116a, Rotterdam, op P.G. Nr 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemradselag, Rotterdam.

WIE hoorde er nog nooit over Canada spreken? En wie zag er nog nooit een Canadees? We weten allemaal dat Canada een reusachtig land is maar, hoe groot is het juist? Kom, daar gaan we even de wereldkaart bij halen en dan zien we onmiddellijk dat Canada zo uitgestrekt is als heel West-Europa dat met zijn vele kleine landen en grenzen op een puzzel gelijkt.

Het zal jullie wellicht verbazen dat de Canadese stad Halifax, op de kust van de Atlantische Oceaan, dichterbij Antwerpen ligt dan bij Vancouver, een andere Canadese stad op de kust van de Stille Oceaan. Om van het Noorden naar het Zuiden te komen moet men 4.800 km. afleggen, m.a.w. van de Noordpool naar de zonnige kust der Middellandse Zee reizen. Wie zou er bij zulke feiten niet even stil blijven?

Canada is reusachtig, jong, rijk en gastvrij en miljoenen Europeanen beschouwen dit land als een Eden of als het 'Belofte Land' waar rijkdommen en genoegens kwistig uitgestrooid worden. Die Europeanen hebben geen ongelijk. M'n kozijn kwam een paar dagen geleden uit Canada terug waar hij verscheidene jaren verbleef. Hij spreekt van zelf dat ik met honderd en één vragen op hem afgestormd ben. Ten slotte is hij bezweken en heeft me enkele van zijn indrukken verteld die ik hier zal trachten weer te geven.

— Toen ik voet aan wal zette, aldus mijn neef, voelde ik me als een Lilliputter in het rijk der reuzen. Alles is zoveel groter en uitgestrekter dan hier! De Canadezen zijn openhartig, werklustig, gastvrij en vol goede wil. Ze geven de indruk over een grote lichamelijke vitaliteit te beschikken. Ze zijn levenslustig en werken met een opvallende opgeruimdheid en vertrouwen.

— Voelde je je nooit vreemd? Had je nooit heimwee?

— Ja, in 't begin, dat is fataal, maar ik was er vlug overheen. Engels en Frans zijn de twee officiële talen, doch daarnaast hoort men zowat alle wereldtalen en ook Nederlandse.

— Is het waar dat Canada onder alle opzichten slechts een verlenging is van de U.S.A.?

— Dat is niet helemaal juist. De vrije burgers der Verenigde Staten zijn de naaste geburen van de Canadezen en het is normaal dat ze met elkaar veel gemeens hebben. De auto's, de films, de verbruiksartikelen en zelfs de tandpasta's zijn in de twee landen absoluut dezelfde. Ze houden er beiden dezelfde handelsmethoden op na, dezelfde pers, houden van dezelfde sporten en hebben dezelfde hobby's. Maar toch staat Canada in vele zaken dichterbij het Oude Vasteland dan de Verenigde Staten.

— Hoe leeft men in Canada?

— Heerlijk! Over het comfort dat er in dit land heerst kunnen wij ons moeilijk een beeld vormen. Een Canadees op tien heeft zijn eigen wagen, en zelfs de minder begoede families beschikken over een koelkast, een elektrische wasmachine en een telefoon. Het gouvernement zorgde voor prachtige scholen, talrijke universiteiten, geestelijke en lichamelijke-ontspanningscentra en ondersteuning der flinke elementen.

Zodra de jonge Canadees kan gaan, kan hij ook schaatsen, skiën en hockey-spelen. Het golf en het tennis spelen genieten een ruime belangstelling.

Het kamperen staat er in de gunst van jong en oud en gewapend met een landkaart, rugzak en stevige schoenen gaan ze op stap om hun oneindig land van vlakten, wegen, rotsen en meren te leren kennen. Het pagaien is hun werkelijk ingeboren en ze doen het met een hartstocht en handigheid die onwillekeurig aan de Roodhuiden doet denken.

— Is Canada mooi?

— Mooi? Ach, het is veel meer dan mooi, het is een aardse paradijs! Van de Kusten van de Atlantische Oceaan tot die van de Stille Oceaan is het schoon en verscheiden; hier zijn het meren die met hun sprookjesachtige glans aan Zwitserland doen denken, daar zijn het oneindige wouden waar bij ons Zonienwoud een stadspark gelijkt, en dan weer machtige bergkammen.

Er zijn nochtans Europeanen die Canada als een primitief land beschouwen. Dat is niet juist vooral niet wanneer men met de uitgestrektheid ervan rekening houdt. De steden Montreal, Toronto, Quebec en Winnipeg kunnen met hun wolkenkrabbers en andere hypermoderne gebouwen wedijveren met New-York en Chicago. Men zegt dat Canada onbegrensde mogelijkheden biedt en enkele cijfers zullen je daarvan overtuigen. Canada telt thans dertien miljoen zielen doch levert graan voor 82 miljoen mensen! De industrie is de laatste jaren met reuzensprongen vooruit gegaan. Canada is de grootste producent ter wereld van krantenpapier, nikkel, radium en platina, terwijl het op de tweede plaats komt voor aluminium en goud. Montreal en voorsteden telde in 1912, 325.000 inwoners, thans heeft deze stad er 1.139.000! Dit is niet alleen voor Montreal het geval, doch voor alle Canadese steden. Het zal je misschien interesseren te weten dat er van na het stopzetten der vijandelikheden in Europa tot op heden zo maar eventjes 70.000 Europeanen, meestal verplaatste personen, naar Canada uitweken! Dagelijks komen er in Canada 1000 verschillende dagbladen van de pers met een oplage van 2.400.000 exemplaren in 't Engels en 600.000 in 't Frans; er zijn 1.500 bioscopen.

M'n kozijn nestelde zich wat dieper in de zetel en kneep de ogen half dicht. Hij droomde en het was niet moeilijk te raden waar hij in gedachten verwijde. Heel zeker dacht hij met heimwee aan de Nieuwe Wereld waarvan hij hield. Ik droomde ook dat ik in het Far West een racht had met honderd koeien die elektrisch gemolken werden en met honderden mooie paarden en dat... Ik een echte cow-boy-uitrusting bezat...

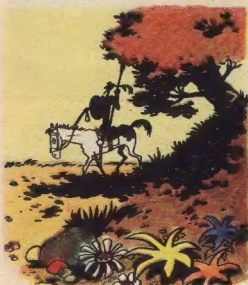

Montreal, Canada's grootste stad.

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte verliet zijn huis om het avontuur te zoeken en werd door een herbergier ridder gestegen.

In de vroege morgen verlaat Don Quichotte de herberg. Hij heeft niet geslapen, maar is blij omdat z'n wens vervuld werd. Nog steeds zit z'n hoofd vol ridderfantasieën... Hij rijdt terug naar huis om z'n beurs te vullen en om zich een knecht aan te schaffen. Onderweg ontmoet hij

een groep kooplieden en aanziet deze voor een leger op oorlogspad. « Halt ! » roept hij. « Jullie mogen geen stap meer verzetten vooraleer jullie Duïcinea als mooiste en edelste prinses ter wereld erkennen. Ik ben haar ridder ! »

Als antwoord krijgt hij slechts een luide lachbui. Don Quichotte zegt zacht tot zijn paard : « Mijn beste Rossinaante, nu is de tijd aangebroken om je waarde te tonen ! We zullen die boerenkinkels uiteen jagen ! » Rossinaante stoot echter ongelukkig tegen een steen, tuimelt en spartelt

met haar vier poten in de lucht ! Met een gerinkel en gekletter van ijzer en staal komt Don Quichotte op de grond terecht. De knecht van een koopman, die de scène gezien heeft, gaat naar de ongelukkige ruiter en breekt z'n lans...

De knecht neemt een der stukken van de lans en ranselt er Don Quichotte, de edele ridder, mee af, tot groot jolijt der kooplieden. De groep gaat verder en laat de zwerfende ridder op de grond achter. Don Quichotte kan zich met het zware harnas niet oprichten. Hij denkt met een

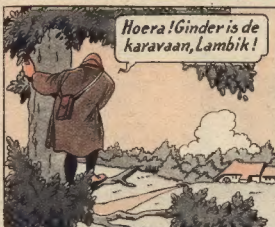
tijke bitterheid aan het avontuur dat hij beleefde. Zijn ongeluk is groot, maar zijn eer is ongeschonden. Hij werd niet verslagen ! Rossinaante is verantwoordelijk voor al dit leed. Waarom moest ze ook struikelen ? De ruiter verwenst zijn paard !

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

MODRA LAMBIK ZIJN PAARD WEER HEEFT WORDT DE TOCHT VOORTGEZET. EEN WEINIG VERDER KRIJPT DE BURGEMEESTER IN EEN BOOM OM UIT TE KIJKEN.

Hoera! Ginder is de karavaan, Lambik!

Hewel dan ga ik even nader sluipen om te verkennen, burgemeester!

In een grote bocht rijdt Lambik rond de karavaan!

Konvrooi!...Halt!...Kamp opslaan! We zullen in dit woud de nacht doorbrengen.

Capitano, men heeft aan de rand van het bos een ruiter opgemerkt!

Garambat! Zend een patroelje uit om de omtrek af te zoeken! We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn.

Enkele soldaten verspreiden zich in het woud.

Wat een stoet! Twee huijkkarren die elk zeker vier kanonnen verbergen! Een wagen met kruijten en kanonballen, 25 piekeniers en 25 musketiers. Dat valt niet te onderschatten!

Nu komt het er op aan stilletjes achteruit te krabbelen!

...want die Spanjolen zijn gevaarlijke kerels!

Oppassen is de boodschap! Die Brabanders zijn moedig en sluw!

(Wordt voortgezet.)

O dat heerlijk verlof!

In Juni heb ik gevraagd waar je het verlof hoopte door te brengen, aan zee, in de Kempen, in de Ardennen of in het buitenland. Ziehier enkele ingezonden antwoorden.

EERSTE PRIJS : Inalda Buckinz, Lommel.

Ik ga kamperen! Het groot verlof nadert, onze ruzzakken slaan klaar en Maandagmorgen trekken we gepakt en gezakt de heide in. Kamperen is 't liefst wat ik doe tijdens het verlof. Heerlijk is het slapen in tenten. Soms spelen we een nachtspeel, wat heel spannend en avontuurlijk is. O, Kuifje, als jij nu meging, dan zou mijn geluk volmaakt zijn. (Abonnement van zes maanden.)

In de bergen wil ik zijn!...

Ik hou het meest van de bergen. Vol blijdschap zeg ik verkeersagenten en lichtsignalen vaarwel en trek naar de stille bergen. 's Nachts wanneer het koele windje in het nabijgelegen struikgewas de bladeren doet ritselen, is het eigenaardig om horen hoe het gekabbel van een suelvlietend beekje zich verenigt met de stem van de wind die door de bomen en struiken zingt. Wie de legenden wil kennen van de plaatsen die hij bezoekt, kan geen enkele streek vinden die er meer biedt dan de Ardennen. (Edith Lauwerens, Staden : Abonnement van drie maanden.)

Ik blijf thuis.

Moeder werkt de gansen dag buitenhuis zodat ik, al ben ik een jongen van pas twaalf jaar, al aardig een handje kan toesteken in de huishouding. Ik ben heel tevreden dat het verlof is, want ik heb nog drie zusjes die uit de kostschool naar huis komen en als ik thuis blijf kan moeder verder gaan werken. Later zal ik mijn schade wel mogen inhalen. (R. Vandenberg, Luik : Een vliegtuigbouwdoos.)

Varen, altijd maar varen!

Ik vaar op een schip en breng mijn verlof dus zowat overal door. We varen echter het meest in de Kempen en die zijn zeer schoon, dat weet ge misschien ook wel, Kuifje! Daar kunt ge zwemmen, kamperen, voetballen, spelen en lopen. Wat kan een jongen nog meer verlangen? Er komt nooit verveling, want wij varen altijd maar verder! (Gerrard van Hecke, Brugge : Een doos kleurpotloden Hardmuth.)

Op 62° Noorderbreedte.

Dit jaar mag ik mee op zee, tot op 62° Noorderbreedte. Ik ben reeds op zee geweest, doch niet zo ver en de allereerste maal ben ik erg ziek geweest. Dit was echter gauw vergeten en het is zo heerlijk te varen op die grote zee. Dan zie ik dat God zo almachtig groot is. Ik lees dan ook alle dagen m'n drie Weesgegroeten, want het is gevaarlijk en ook de anderen bidden met ons mee. Ik pak de levende vissen, werp ze in 't zout en in de ijskast en geef eten aan de meeuwen. Op een schip dat op zee vaart, kan men soms op dezelfde dag drie verschillende weersgesteldheden ontmoeten, hier regent het, daar schijnt de zon en nog wat verder krijg je hagel te verduren. 't Schoonst van al is dat ik iedere dag om drie uur langs de radio met m'n ma-

Ik breng mijn verlof door...

...in de Kempen	35,7 %
...aan zee	21,4 %
...in het buitenland	17,2 %
...in de Ardennen	14,1 %
...in eigen streek	11,6 %

ma mag spreken die aan land blijft. (Werther Quartier, Heule : Een doos kleurpotloden Hardmuth.)

In de Kempen...

Plannen heb ik reeds veel gemaakt en het ene wat al schoner dan het andere. Liefst zou ik naar de zee trekken, het is er zo aangenaam in het zand en het water en om te ravotten heeft men er spoedig makkers genoeg. Maar ik ben er reeds geweest en ondervond er iets heel onaangenaams : Alles is er in 't Frans! Daarom zou ik nu eens graag naar de Kempsche bossen trekken, daar heb ik ook al veel moois over gehoord. Ik zal het vragen aan moeke, en daar ik in de prijskampen zeer mijn best gedaan heb, zal zij het wel toestaan. (Renaat van Gelderen, Zwijndrecht : Album « Suske en Wiske ».)

Naar het mooie Zwitserland

Ditmaal trek ik het goed, Kuifje, want we zullen omtrent die tijd met ons schip in Bazel liggen! We zullen daar met enige schippers een autoar huren en dan gaat het naar Bern, waar we enige tijd zullen vertoeven. Ik hoop er te kunnen zwemmen, spelen, de bergen beklimmen en met sneeuwballen gooien! (Theo de Clerck, Brugge : Een album « Suske en Wiske ».)

Op de purpere hei...

Hoera, het verlof is daar en de examen achter de rug. Ik ben bij de Chiro-jeugd aangestoten en van de 18 tot 28 Juli gaan we op bivak naar Oosterloo in de Kempsche hei. De rest van het verlof breng ik dan bij m'n tante door die te Dikbeusch bij Ieper woont. Dat is dicht bij de Kemmelberg. Het landschap is er prachtig, de lucht gezond en ik hoop er prettige dagen door te brengen. (Godelieve Calberson, Antwerpen : Een fietswimpel.)

Langs de Schelde.

Ik breng m'n verlof steeds door in het dorp Berendrecht, in de provincie Antwerpen. Waarom ik dit dorp verkiez? Wel, omdat mijn ouders van daar afkomstig zijn. Het wandelen in de sparwossen is er heerlijk en men kan er uren aan de Scheide dijk zitten en naar de golven en de schepen kijken. Ik ben er zo gasarne, dat als de dag gekomen is dat ik terug naar Brussel moet, ik wel zou kunnen wenen. (Marcel Douws, Sint-Jans-Molenbeek : Een fietswimpel.)

O gij schone Noordzeestrand.

Vanaf 1 Juli ga ik voor een maand met mijn ouders en mijn nichtje naar de zee. Ik zal er kunnen zwemmen en in 't zand kan ik mooie fortent bouwen, rollen en stoelen. 's Avonds zullen we, na lekker gesmuld te hebben, heerlijk slapen. Toch zal ik mijn Kuifje al die weken niet vergeten! (Walter van Weert, Vilvoorde : Een spel.)

KUIFJE ondervraagt zijn vrienden.

Jullie vinden « Kuifje » een mooi blad en jullie zouden het allen volmaakt willen zien. Dat wil ik ook, en daarom vraag ik jullie nu :

A. Welke nieuwe tekstenverhalen en rubrieken zou je in je blad willen zien?

B. En welke huidige tekeningen of tekeningen zouden door die nieuwe moeten vervangen worden?

De antwoorden moeten op Dinsdag 23 Oogst op onze redactie aangekomen zijn.

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex werd door Arbaces en zijn bondgenoten, Marsalla en Brutus, gevangen. Nu een schijnproces zal worden in 't openbaar terechtgesteld worden.

Rufus, mag ik je Toraya voorstellen? Hij komt van Rhodos. Honorius Gallia had hem met het opsporen van Arbaces belast. Zijn opzoekingen leidden hem tot hier. Hij vernam zo juist de laatste gebeurtenissen die de gevangenneming van Alex voorafgingen. Ik laat jullie alleen. Toraya zal je zijn plan uiteenzetten...

Alex bevrijden zal niet gemakkelijk vallen! Die schurken zijn zeer wantrouwig en ze hebben zowat overal soldaten opgesteld. In hun haast hebben ze nachtuurs één ding vergeten en van deze nalatigheid moeten we trachten gebruik te maken... Het ware best ons onkenbaar te maken.

Ze kunnen niet nalaten de plaats waar Alex zal ter dood gebracht worden, nog even te bewonderen. Op iedere straathoek staat een schildwacht opgesteld om de menigte op afstand te houden...

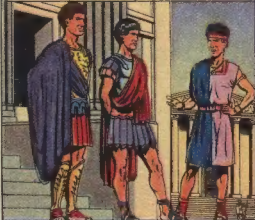

Kijk, de hakblok ligt er reeds... Alles is gereed. Dit schijnproces is zeker niet van aard Cesar te kalmeren!

In de tent van Rufus scheren onze twee vrienden zich zorgvuldig, nadat ze hun gezicht met palmolie hebben ingesmeerd.

Uren gaan voorbij... Marsalla, Brutus en Arbaces staan op bij het eerste morgengrieken en wachten vol ongeduld op het uur der terechtstelling.

De man die op het dak van de tempel staat, laat geen woord ont-snappen.

Plots doet een stem Arbaces en zijn vrienden opschrikken.

Wel, daar boven!... Slaap je?...

De drie schurken wisselen een angstige blik. Arbaces herwint het eerst zijn koelbloedigheid.

Wacht hier op mij... Ik ga kijken wat er gaande is.

De Griek gaat rond de offerafel en ontdekt de werkmans.

Wat doe je hier?... Weet je dan niet dat niemand het recht heeft hier te komen?

Op het dak van de tempel kruip een wachter geluidloos tot bij z'n vriend.

Toraya, dat kan plezierig worden! Arbaces heeft onze helper ontdekt. Indien hij hem ondervraagt zijn we verloren.

Wel, ga je antwoorden?... Sedert wanneer zijn er boomstammen op de tempel?...

Die zijn hier al heel lang, heer. Ze dienen om het schip-vot te verstevigen. De man die me in dienst nam gisteravond...

De ongelukkige krijgt de tijd niet z'n zin te beïndigen... Een zware pot klei valt op z'n hoofd en slaat hem neer...

(Wordt voortgezet.)

CANADA

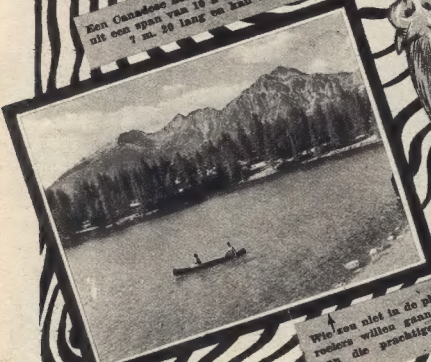
Canada biedt de toeristen een speciale attractie: tochtjes te paard over bergen en dalen met ervaren cow-boy's als gids.

Is dit geen net winkeltje? Ook in Victoria, de hoofdstad van Brits Columbië, kan men mooie vazen uit alle hoeken van de wereld kopen.

Dese twee motoriseerde indianen met sierheid hun vaagat: silveren de ze in de Upper Skeena-River in Brits Columbië gevangen hebben.

Een Canadese hondenslede of « komatik » bestaat doorgaans uit een span van 10 à 20 honden. De slede is van 4 m. 50 tot 7 m. 50 lang en kan 500 tot 1000 kg. vervoeren.

Wie zou niet in de plaats van dese twee roeders willen gaan spelen op een van die prachtige Canadese meren?

Dese jonge cow-boy wil het buitje kauwen om de vreedzame indianen in groot ornat uit het Victoria-park in zijn boezem te steken, niet laten voorbijgaan.

Dag en nacht waakt de cow-boy over
zijn runderen die in de oneindige prai-
rie grazen. Hoe graag zouden we met
zo 'n kerel niet eens praten...

Met
pakpaarden,
gidsen en
finken dravers
zoeken de
toeristen
door het
mooie
Canadees
landschap:
een
harmonieus
geheel van
wouden, meeren
en bergen.

Er zijn
in Canada
ook
grote
industrie-
steden.
Dit is
een
inchtsicht
van
Toronto,
een stad
van
700.000
inwoners
uit het
Ontario-
gebied.

Dit Canadees meisje hoort zich een
rustig hoekje uitzoekend bij de Ash-
brookwatervallen. Zou zij het liedje
van de twee kuingekladers niet
kennen?

De strijd tussen
de Blanken
en de
Roodhuiden
is uitgeweid.
In de
Albertavlakten
samen
de wilde
paarden
bleven
die naar
Europa zullen
verzonden
worden.

Deze mooie foto
toont ons de vallei
van de
Shokak-river
nabij de
Kakaboka-
watervallen en
het Fort William.

Deze prachtige foto's wer-
den ons bezorgd door The
National Film Board of
Canada.

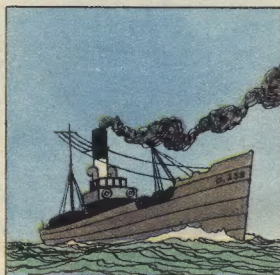
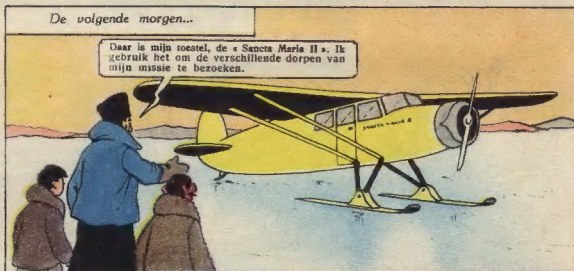

DE STRATO H.22

de avonturen van Joen Jette DOOR HERGE

De S.A.F.C.A. zal een vliegtuig zenden om de Strato te helpen. Werner heert de mecaniciens kunnen overhalen dit toestel te saboteren.

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Corentin en zijn moeder vervolgen hun weg vergezeld van hun vrienden, de Sioux. De jonge Wakita wordt aangevallen door een wolf...

Corentin springt op de wolf toe en plant hem zijn dolk in de keel.

Zonder zich de tijd te gunnen zijn wapen uit de wonde te trekken, neemt hij Wakita mee.

« Blanke Pijl » is gevlucht, maar Wakita springt vlak op de rug van « Zwarte ».

De hende wolven werpt zich nu op het lijk van de neergestoken wolf en Corentin maakt hiervan gebruik om weg te komen.

Opgehitst door het bloed, daurt het niet lang of de wolven zetten de achtervolging in.

Tot overmaat van de ramp komen enkele, door jagers achtervolgde bison, in de tegenovergestelde richting aangestoven.

We zijn ingesloten...

Zonder aarzelen wendt Corentin de tougel.

naar de scherpe rotsen die de prairie «momen». Doch ook « Zwarte » komt op dit hobbelig terrein moeilijk vooruit en de wolven winnen veld...

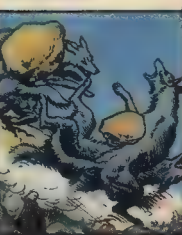
Ik heb een idee!

Bewust van het dreigend gevaar voegt Corentin de daad bij het woord.

Dat is onze laatste kans!

Grote rotsblokken komen op de wolven terecht...

Doch één wolf verschijnt opnieuw, slaapt door het struikgewas en nadert Corentin...

De dreigende muil is eensklaps lakbij onze vriend.

Tussen ons nu

Corentin drukt zijn pijlkoker in de muil van het dier...

Neem dat!

Hij dwingt de wolf de kop op te heffen en stampt hem heftig tegen de keel...

HOP!

De wolf is vermoord en Corentin doorboort zijn nek met een pijl.

Wordt voortgezet.

DE RODE GODEN

door Jean d'Esme.

Tekeningen : Jean-Léon Huens.

MET de tanden op elkaar geklemd van razernij, teide Pierre er een twintigtal.

— De lummels... gronde hij, de lummels...

— Maar wat haalden zij zich dan toch in het hoofd? Toen gisteren avond de cai ons zijn rapport mededeelde, hebben wij daarvan niets gemerkt. Niets kon ons aan deserte doen denken... Wanneer hebben jullie hun verdwijning opgemerkt?

Het was Ngur die antwoordde :

— Voor een paar minuten slechts. Wij slapen in hun midden. Pat lag naast de cai. Toen we ontwaakten zaten we gans onthutst hen niet te zien... en dan, toen we dit hier naast ons amsgericht ontdekten, hebben we begrepen.

Met zijn lans wees hij op twee pakken wortels die al verkooft waren.

Zie Pater Ravannes boog viug voorover om ze te onderzoeken.

— Ha, ze! hij zich terug oprichtend. «kok-heun-kauang», wiens uitwasemingen dronken maken en doen slapen. Zo konden zij onze gidsen verschalken : met dit onder hun neus te laten branden. Ze moeten al ver zijn.

Hij ondervroeg de gidsen :

— Hoelang denken jullie dat ze weg zijn?

De twee mannen bekeken de half ge-doofde vuren, de achtergelaten kamp-zakken.

— Zie U zelf maar, grote Vader. De zakken zijn vochtig. Sinds de tweede wake regent het niet meer, zeiden ons de drijvers. Zij zijn dus vertrokken vóór het ophield met regenen.

Pierre sprong op. Hij keerde zich plots om en liep weg

— De olifanten? De olifanten?

— Al lopend bereikte hij de pool te midden van de struiken, waar de drijvers hun legerplaats hadden opgetrokken.

Tot aan de knieën in het water besprooiden de dieren zich zelf met hun trompen. De drijvers zaten met elkaar te praten.

Pierre ademde verlicht en verstraalde zijn stap om tot bij de groep Laosmenschen te komen, die eerbiedig recht stonden toen hij naderde. Recht staande in hun midden bestudeerde Pierre hun trekken, pelde hun ogen. Ze bleven onberoerd vóór hem staan, wachtende op zijn bevelen; hun onverschillige kalmte schonk hem zijn koelbloedigheid weer.

Hij zei hun niets over de deserte van de soldaten. rustig ontsak hij een sigaret, en gaf hen het bevel de olifanten te laden. Toen kwam hij weer naar de open plek. Zijn geest.

Wanda Redeska is alleen vertrokken om haar broer luitenant Redeska, die sedert vele weken vermist is, te gaan zoeken. Pierre de Lursac en pater Ravannes organiseren een hulpexpeditie. Na vele dagen bereiken ze eindelijk de zoom van het woud. Hier desertereert het grootste deel der indische soldaten

een ogenblik ontredderd, vond zijn evenwicht weer. Zijn besluit was getroffen : voortmarsjeren

Hij vond de missionaris weer op plaats waar hij hem verlaten had enige minuten geleden. Nog steeds was hij met de gidsen aan het overleggen. Hij vermeed de blik van de priester; hij richtte zich tot Ngur en Pat :

— Gaat de drijvers helpen. Zodra ze klaar zijn begeven wij ons op weg.

Geen van beide scheen verwonderd of mistevreden. Zij stemden ermee in :

— Goed, Heer.

En ze liepen heen met hun soepele en trage gang, zonder er nog een woord aan toe te voegen.

Kortaf, en in zijn toon merkte men dat hij er de behoefte aan gevoelde zijn wil op te dringen en alle betwisting te kortwieken, verklaarde Lursac :

— Het is nu toch te laat om onze stappen weer te keren. Waar toe zou het ons dienstig kunnen zijn de linie te verwoeven? Eerst en vooral lopen wij groot gevaar hen niet terug te vinden; en zelfs als wij daar in slaagden, en hen met ons konden terug meebrengen, dan nog zullen wij te doen krijgen met een onwillige groep, bevangen met vrees, met een troep lafaards die ons bij de eerste beste gelegenheid in de steek zullen laten.

Pater Ravannes boog zich snel om ze te onderzoeken

Hier hield hij op, en wachtte op een antwoord. Maar dat antwoord werd niet gegeven; de pater bleef zwijgen. Hij aanhoorde de jonge man, met iets als een droevige glimlach om de lippen

— Trouwens, ging Pierre verder, wij hebben toch de olifanten en hun geleiders en gidsen. Dat is het voornamelijk. Eens zover zullen wij wel zien wat er ons te doen staat... ik zal een plan opmaken dat ik naar gelang de omstandigheden kan wijzigen...

Opzettelijk mengde hij de naam van de missionaris niet in zijn plannen. Instinctmatig kwamen hem de woorden die hij vorige avond had uitgesproken, weer over de lippen; weer herhaalde hij zijn wanhoopskreet :

— Ik zal er heen gaan... alleen als het moet... maar gaan doe ik, het koste wat het wil...

Plots zweeg hij. Zijn blikken hadden die van de missionaris ontmoet. En die blik was zo doordringend en scherp, zo vol verwijt, dat hij de zijne neerzloeg. Nu schaamde hij er zich over aan hem getwijfeld te hebben, hem zijn mening te hebben willen opdringen. De pater schreef er trouwens niet op gelet te hebben, want heel eenvoudig zei hij nu :

— Als jij het goed vindt ga ik met je verder... ja?

Maar zijn glimlach werd droeviger en ernstiger

Tegen de avond bereikten zij een rivier, waarvoor Bookobomo halt hield; hij wandelde met het spel hier. Achter viel de groep van zijn gezellen stil. Weer was het aan het regenen gegaan. Onder de druipende regen, die tot op hun huid doordrong, besloot en bevestigde, tuurden zij naar het grijze water, in dewelke de regen neurgiste dat het een lust was

Boven de rivier, daar waar zij het woud binnendrong, stapelden zich loodzware wolken op. De vijf drijvers die van hun rijdieren afgedaald waren stonden nu om de zware mannetjesolifant heen, wiens geleider op zijn pot was gebleven. Voorovergebogen over de zware kop van zijn dier, zijn verimpelde hals bestrelend sprak de man met het best met zachte aanmoedigende woordjes. Traagzaam, zijn tromp heen en weer bewegend, zette Bookobomo zich weer in gang, daalde de oever af, stapte voorzichtig de rivier in. Het water gleed tussen zijn poten door als tussen zware peilers, klom tot aan zijn knieën, tot aan zijn buik, dan tot aan zijn flanken; nog steeg het water steeds verder.

Bruusk wendde Bookobomo zich om, stapte uit het water en bleef roerloos staan op de oever, zijn logge poten in het stuk. Om heen heen braken de kreten en het gehuil van de drijvers los. Harde scheldwoorden vielen. Met stokken wilden zij hem weer in het water in jagen. Koppig bleef Bookobomo staan, niets baatte. Van alle kanten sloegen de mannen nu op hem los. Een aanval van woede doornaderde hem en hij wou zich van zijn berijder ontdoen; raketings schuurde hij plots tegen een boom aan. Maar de inwoner van Laos was vliegenvlug achteruitgekropen en bewerkte hem het voorhoofd

(Woed voortgezet.)

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail heeft zijn verloofde, prinses Zulima, verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaarde Abdul-Key de oorlog aan 'de vader van de prinses. Zulima werd door een vijandelijke soldaat ontvoerd.

ZULIMA JE DOET BEST MET FATIMA HIER TE BLIJVEN TOT ALLE GEVAAR GEWEKEN IS. IK KOM JE DAN HALEN

DE SOLDAAT IS GERUISLOOS NADER GESLOPEN EN HEFT ZIJN DOLK GE-REED OM ISMAIL NEER TE STEKEN...

AAAAII!

LAFZAARD! DAT IS JE STRAF

EEN LASSO DOOR EEN STERKE EN BEHEN-DIGE HAND GEWORPEN, BELET HEM ECH-TER ZIJN SNODE DAAD UIT TE VOEREN

IK DEED ER GOED AAN HIER EVEN EEN KIKJE TE KOMEN NEMEN

HET IS EEN DER SOLDATEN VAN ISMAIL, DIE HEEL DE SCENE GEZIEN HAD, EN RIJST OP TIJD KOMT OM IN TE GRIJPEN

DEZE MAN IS EEN SOL-DAAT VAN ABDUL-KEY.

ISMAIL KAN ZIJN VIJAND INDENTI-FICEREN DANK ZIJ DE MEDAILLE WELKE DEZE LAATSTE DRAAGT.

MET DEZE MEDAILLIE ZULLEN WE IN DE VIJANDELIJKE LINIES KUNNEN SLUIPEN ZONDER VERDACHT TE WOR-DEN.

ISMAIL HEEFT EEN PLAN!

ZET DEZE MAN IN VERZE-KERDE BEWARING EN BRENG ME ZIJN KLEREN

TOT UW DIENST, PRINS!

ISMAIL TREFT DADELIIK TOEBEREID-SELEN OM ZIJN PLAN UIT TE VOE-REN.

HELAAS, ISMAIL... IK HEB GEZWOVEN NIET MET JE TE TROUWEN

IK WEEET HET PRIN-SES. GODS WIL ZAL GESCHIEDEN!

EEN MOMENT LATER VERTELT ZULIMA AAN DE PRINS WAAROM ZE GEZWOVEN HEEFT NIET TE TROUWEN.

OP DE KRETN VAN DE OVERMEESTERDE SCHURK ZIJN ALLE SOLDATEN VAN ISMAIL NAAR DE HUIT GEKOMEN

ALS DE AVOND VALT IS ISMAIL KLAAR OM NAAR DE VIJANDELIJKE STELLINGEN TE GAAN.

De Kanarie

bij en de kleine heer zette zich neer.

Aan de zwart berookte zoldering bengelde een grote kevie die blonk in de zonneschijn.

— Hij hebt daar een mooie vogel. Waar kocht je hem? begon de kleine heer.

— Mijn oom was een zeeman, antwoordde de schoenlapper, en op zekere dag bracht hij mij van een verre reis die vogel mee. Het werd mijn trouwe kameraad. M'n oom is weer vertrokken en ik heb hem nooit meer vertoegen, want z'n schip verging met man en mus ergens in de Zuidzee.

— Zo! Schoenlapper, verkoop me je vogel! vroeg de kleine heer.

— Noot!

— Geef hem mij.

— Neen, hoogheid.

De kleine heer keek verdrietig voor zich.

— Ik heb thuis ook een kanarie, hij is heel mooi en heeft een gouden kevie. Je krijgt hem, maar geef mij die van jou. Waarom niet?

De schoenlapper schudde het hoofd:

— Neen, neen, hoogheid, je weet toch wel dat ik op de wereld slechts die vogel heb en dat ik er van houd. Zou je me die werkelijk willen ontnemen?

De kleine heer was beeslet niet zo boosaardig, hij liet de vogelkevie hangen, doch trok een heel lelijk gezicht als hij de deur uitging.

De volgende morgen kwam de knecht terug in het huisje van de schoenlapper en sprak:

— Wij hebben ook een kanarie, maar die zingt nooit!... Neen, we vragen niets en we wenschen je vogel ook niet meer te kopen; doch, zou je hem niet voor twee dagen op het kasteel willen brengen? Zijn Hoogheid geeft zijn erewoord dat er hem niets zal overkomen en dat hij Zaterdagmorgen terug bij je is.

De schoenlapper trok even aan zijn oor, hij aarzelde, maar besloot dan toch

de kleine heer dit genoeg te doen. Men bracht de gouden kevie naar de woning van de schoenlapper en de kanarie van deze laatste werd heel voorzichtig naar het kasteel gedragen.

Op 's Zaterdagmorgen weerklonk het hoeftgrappelp van het mooie ripaard van het kasteel reeds vroeg door het nauwe straatje. Het was de kleine heer zelf die de kevie droeg en ze behoedzaam in het huisje van de schoenlapper neerzette.

De gouden kevie bengelde aan de berookte balken en een vrolijke, fijne zang trilde door de lucht...

— Schoenlapper, schoenlapper, hoe, doe je dat toch? Mijn vogel zingt! In jou huis zingt mijn vogel!

— En mijn kanarie, heeft hij je huis met z'n gekwel verblijd?

— Neen, hij zong niet!

De schoenlapper zook zeker in een schaterlach zijn uitgebarsten had hij de dikke tranen in de ogen van de kleine heer niet gezien...

— Ha! Ik weet het! Je bent een tovenaars! Schoenlapper vertel me je geheim.

— Ik ben geen tovenaars en mijn geheim is heel eenvoudig. Ik zal het je verklappen.

De kleine heer zette zich tussen de schoenen en pantoffels zonder acht te slaan op het mooi blauw fluweilen pak dat hij die morgen droeg.

— Ik ben de hele dag alleen, begon de schoenlapper, hamer en klop op schoenzolen en zing daarbij een liedje. Dat geeft moed en kracht om te werken. Zodra de kanarie de eerste tonen hoort rekt hij z'n keeltje en fluit mee. En zo gaat het van 's morgens tot 's avonds. Ik hamer en trek m'n draad, doch 't leer, ik zing en fluit en zing opnieuw! Wanneer de vogel inslaapt en de geburen een luchtje komen scheppen aan de deur, roepen ze me toe: «Je hebt schoon gezongen, schoenlapper, en je kanarie is wonderbaar!»

— Je kanarie werd bij mij gebracht en ik heb gezongen. Eerst lusterde hij, dan waagde hij enkele schuchtere pogingen, dan werd het een zacht getijlt en ten slotte fluit hij langgerekt en melodius!

— Schoenlapper, antwoordde de kleine heer, terwijl hij z'n hand op de arm van de schoenlapper lei, ik zing nooit!

En waarom niet?

— Ik weet het niet. Ik ervaar me en kan niet zingen... Ik heb het nog nooit beproefd. Schoenlapper, indien ik naar hier kwam zou je me dan leren zingen?

— Graag, Hoogheid.

Van die dag hield het witte kleders iedere morgen stil voor het huisje van de schoenlapper en terwijl deze aatste z'n oude schoenen en pantoffels rangschikte begon de zangles reeds. De jeugdestem van de kleine heer klonk hoger en vrolijker dan de zware basstem van de schoenlapper en de twee kanarie's floten onafgebroken mee. 't Was schoon om aan te horen!

So leerde de kleine heer zingen bij de oude schoenlapper, maar hij leerde nog veel meer in dit huisje.

Schoenen herstellen?

— Neen, hij leerde een man worden met een gouden hart, met veel moed en levenslust!

DE kleine heer had twee paarden, afgerichte valken en een aap welke een goochelaar hem geschenken had; hij bezat ook een schaakspel, een mandoline en duizend andere mooie dingen.

Toen de aap op zekere dag stierf van heimwee, kreeg de kleine heer een vogel, een echte zangvogel. Het was een kleine kanarie die in een kevie, uit een fijne houtsoort gemaakt en met zijde benangen, naar het kasteel gebracht was. Men plaatste de kevie in de vensterinst, en de vogel kreeg een Venetiaanse beker waarin hij zich mocht baden en eten in overvloed.

— Uw hoogheid moet het diertje de tijd gunnen zich hier te wennen, zeiden de dienstheden. De eerste acht dagen zal het niet zingen!

Acht dagen gingen voorbij en daarna nog acht andere, maar de kanarie zong niet. Na een maand werd de kleine heer woos. De kanarie sprong van de ene tak op de andere, stak zijn kopje in z'n pluimen, keek met ronde oogjes naar de hemel, droomde... En herbegon dan z'n doening, maar zingen deed hij niet.

Hij zal sterven zoals de aap, dacht de kleine heer. Hij wil niet zingen en ik houd er niet meer van.

In de vallei lag een dorpie genesteld en daar woonde een schoenlapper die zo arm was als Job, doch een kleine kanarie bezat. De schoenlapper was teboeheld en stond heel alleen op de wereld; hij verdiende eerlijk z'n brood door van 's morgens vroeg tot laat in de avond op oude schoenzolen te hameren, steeds een lustig liedje zingend.

Op zekere namiddag deed de kleine heer een toertje in de omgeving van het kasteel. De hoeven van het paard dreunden op de kasessen en weerklonken luid in de doodstille straat. Opeens hoorde de kleine heer een zacht gefluit dat aanzwol en heller werd en zo bijl was aan een zonnestraal. De jonge ruiter bracht zijn paard tot staan.

— Pas op, hoogheid, zei de knecht die naderbij kwam, u staat hier in de felle zon.

— Ssst! Luister! Welke vogel zingt er zo mooi als deze? vroeg de kleine heer. Hij sprong van zijn paard en liep naar het huisje, van de schoenlapper, waaruit die vrolijke klanken schenen te komen.

— Goeie dag, groette de kleine heer als hij binnentrad. Zijn rood pak blonk gelijk de fluweilen dahlia's in de tuin van de pastoor.

— Goeie dag, Hoogheid, antwoordde de schoenlapper goed gehumeurd als altijd.

De knecht schoof een voetbankje

Het KORAAL EILAND

doot
R. M. Ballantyne

Jack, Ralph en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl » werden door een geweldige storm op de kust van een verlaten eiland geworpen. Piraten landen op het eiland en de drie vrienden verschuilen zich in een grot...

We hebben genoeg levensmiddelen om het hier verschillende dagen uit te houden.

Ik geloof niet dat we hier gevaar lopen, doch spreek niet te luid want men zou het kunnen horen...

1. — Jack ontsteekt een fakkel en onze drie vrienden maken het zich gemakkelijk in de grot. Ze zullen er blijven tot de piraten vertrokken zijn.

DE VOLGENDE MORGEN.

Ik zal eens kijken hoe het er boven uitziet..

Nee, Jack, 't is niet juist dat het steeds dezelfde is die al de risico's op zich neemt.

2. — De volgende morgen verklaart Jack dat hij de omtrek zal verkennen om te zien of die handieten er nog niet uitgebond zijn.

Wat een geluk !
Ze zijn weg !... Die kerels zullen woedend geweest zijn toen ze hier niemand vonden.

3. — Doch Ralph zou dit werkje graag op zich nemen en praat zolang tot Jack zich laat overhalen en hem laat gaan. Ralph zwemt naar de oppervlakte en bespiedt verscholen achter de rotsen de omtrek. Met vreugde ziet hij dat het schip het anker licht en met volle zeilen zee kiest...

Je lacht te vroeg, jonge man ! We wisten wel dat je slechts « voorlopig » verdwenen was...

4. — Ralph waant zich buiten schot en kruipt op het hoogste topke van de rotsen om de kust beter te kunnen in ogenschouw nemen. Op eens wordt hij brutaal bij de schouder gevat. Een der zeerovers staat achter hem...

(Wordt voortgesetzt.)

Jan Bakt

De hofd van
puinkerke

Door J. J. FILIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

K heb ze allemaal doen opsluiten in 't gijzelhuis. Drie weken op water en brood, 't Zal hen leren.

Men zou ze beter dwingen in 't havenwerk hun man te staan. Dan zouden ze ten minste, nog iets goeds uitrusten. Vanmiddag hebben ze, daar, de eerste paal van 't staketsel ingeheld.

Met die ramulte aan boord, heb ik ook dit moeten missen. 'k Had er noch tans willen bij zijn.

— Met recht, kapitein Jan. Ge hebt daarin een stootje van belang bemiddeld. En ze waren er allemaal; de havenmeester, de havenkapitein, de zeecapitein, 't magistraat en ook de man, die wonderen kan vertellen, zo 't schijnt : Meneer Vauban. Koude en natte hebben er korte metten medegemaakt. Een weertje dat van geen uitscheiden weet, een sleperij uit 't Noord-Westen.

Ze zijn beiden voor het venster gaan staan, schrijven de doorn van 't glas weg, om betere zichtbaarheid op kaai en haven te hebben. 't Miezelt steeds door. Maar er is wat van logeskom, die nu en dan een vlaagje door de muikwebbe jaagt en de draden vaneenscheurt, zodat een stuk van het kaaivlak en een hoek van de haven, als een pas gewassen zell er tussen blinkt en glimt. Luttel beweging in de haven, vandaag. Veel schepen liggen binnen, die met de zeltjesweek, thuis wilden zijn. Als 't enigzins kan, tracht iedere kapitein de jaarlijkse mis voor de matrozen, vissers en zeelieden bij wonen. Dan komen er ook wel enkele dagen respect bij, die door kalfatering en nazicht van het schip in beslag worden genomen.

Daar komt precies nog een dogger de geul ingezeld. Naar vorm van romp en zeilensteel te oordeelen, heeft hij veel weg van de 'Alexandre', het schip van Dorne.

— 't Zal wel Dorne zijn, meent de waard, die zijn gelaat tegen 't venster-glas duwt. Hij is al twaalf dagen in zee en bij zijn afvaart, zegde hij, met of zonder buit, vóór Allerheiligendag terug te zijn. En Dorne is een man van...

Plots onderbreekt Jan de waard!
— 'k Heb toch geen mist in de ogen? De vlag hangt halfmast...

— Gebeurt toch wel meer, kapitein Dorne, zal ergens slaag geraakt zijn. Nogmaals rouw in stad en huis. 't Bedrijf rendeert, maar...

Jan is de herberg uitgehold. Hij staat een ogenblik midden 't kaai-plein, te huiveren van schrik. Of bibbert hij van de korts? Hij voelt naar zijn hoofd een gewaarwording rijzen, die hem een akelig voorvoelen in de geest hamert. Zijn hart jaagt heftig en zijn pols klopt. Hij moet een wille blijven staan, als wilden zijn benen niet meer mede. En koud zweeft dat hij op zijn voorhoofd vloeg vastklammen! Coda 't is de scheepsvlag, de vlag van de kapitein, van Willem Dorne zelf.

Als een jachthond schiet hij nu over 't kaai-plein,

— Daar komt er weer een binnen!

naar de meerplaats waar de 'Alexandre' aanleggen gaat. Er moet wel vijftien voet water staan, want de padlijn steekt boven de kaaijilt uit. De berekening van de waterstand komt werktuigelijk en uit gewoonte bij hem op. Met een sprong is hij aan dek. Hij loopt stuurman Danneels tegen 't lijf. Van Danneels' hoofd ziet hij slechts een neus, een mond en een paar ogen die, uit witte windsels, dof voor zich uitblikken. 't Hele hoofd zit gesnoerd in een wit verband, waardoor rode bloedkladden vlekken.

Jan Bakt was verplicht hardhandig op te treden tegen enkele vreemde matrozen die herrie schopten. Hij deelt 'n bezorgdheid mede aan de herbergier van «De Wilde Zee».

— Toch geen ongeluk, Danneels?

— Erger dan dat, kapitein Jan.

Hij wijst in een moe gebaar naar de voorplecht. Tegen de fokkemaat ligt een donker pak, gewikkeld in een stuk zeildoek. Jan onderscheidt de gestalte van een mens, die op een plank uitgestrekt onder de zeil, languit, opbult. Jan tilt de voorplecht op. Maar Danneels weerhoudt hem bij de arm. De boord-chirurgien weert Jan zachtjes op zij.

't Zell niet wegnemen, Jan, zegt Danneels. Voor Willem is 't varen uit 't kanonkogel smeider zijn hoofd. Nog slechts een bloedige brei, in een plunjezak geborgen. Later, in 't dodenhuisje, Jan. Mannen, in Godsnaam, 't laatste dat ge voor 'u kapitein kunt doen. Opheffen! Zachtjes; zó! Zachtjes aan wal schuiven. Opladen!... Gaan, in Godsnaam.

Vooran stappen stuurman Danneels, de chirurgien en Jan. Danneels is 't midden. Willem Dorne volgt, gedragen door vier matrozen. Hij ligt gebonden op een brede ruimplank. De pelder is een stuk

zeildoek, dat strak en stijf neerhangt. Mist en regen doen de getande stof glimmend glanzen, veege doffe glans van 't zeevlak. Mist en regen vloeien samen in kronkelende streepjes, rechts en links waar een naad bovenplooi; mist en regen lijnen zilverdraden tusschen de benen van de dragers. Achter Willem Dorne, zijn manschap. Gehavende kerels die uit een zeeslag komen. Omwonden hoofden, armen in 't verband, hinkende benen in zware kaplaarzen.

Over 't kaai-plein trekt de stoet naar 't schouwingshuisje van de haven. Jan stapte vooran. Hij went als een kind. Hij weent de stoere vrijbuiters, de geduchte kaper. Hij weent, omdat Willem Dorne een schat, een kostbaar bezit, uit zijn bestaan is weggevallen; omdat uit zijn eigen levensgebouw een schraagstuk van de grondvest is weggebrokkeld. Een stuk van zijn ziel!

De avond van dezelfde dag, luiden de klokken van Sint Elooitoren, voor Willem Dorne.

— Ik kan het niet verhelpen, zegt Nicole tot Jan. Ge hebt me doen schrikken. En die klok is als een hamer op mijn hart. Om bang van te zijn...

— Bang van wat?

Nicole ziet even van haar breiwerk op; laat de armen op tafel rusten, keert haar mooi gelaat naar Jan. Ja, mooi is ze werkelijk, nu vooral dat het afgeschermd lamplicht schaduwen laat spelen in de ronde plooi van haar hals en onder de gekrulde haren en de grote ogen nog groter doet worden. Ogen die schitteren. Jan zetelt naast de stoof, die ronkt. Hij rookt zijn boordpijp, het korte pijpke dat hem de onderlip doet opkrullen. Tekent dat hij zijn zenuwachtigheid aan 't verblijven is. De zenuwen mogen hem de baas niet zijn. Een moor zingt op het vuur-deksel en in de hoek van de kamer tikt, traag, gemeten, een slingeruurwerk in een ebbenhouten kas. Het zijn de enige geluiden die de innigheid van de woonkamer te beter doen aanvoelen. In zijn

zwerfverbaan is dat alles : vrouw en kamer en innigheid, voor Jan een uitzonderlijke weelde. Hij geniet er dan ook ten volle van. Van avond echter drukt die weelde hard.

— Bang van wat? herhaalt Nicole, dat moet toch niet gevraagd worden. Dit voel je toch zelf, Jan?

— Ik voel me alleen gelukkig, tevreden en voldaan, Nicole. Een mooi bedrijf, 'n pracht van een schip en 'n schat van 'n vrouw. Wat kan ik nog meer begeren?

— Niet filkliflooiën, Jan. Maar die schat van 'n vrouw denkt ook op andere zaken, op een zeer ernstige zaak. Het luiden over Willem Dorne, maakt me bang. De vrees bekruipt me.

— Daar begint ge nu zelf terug te kaatsen. Waar wilt ge heen?

— Niet driftig worden, Jan.

— Toch nooit geweest, Nicole?

— Thuis heen, aan boord wel. Te begrijpen... Men trouwt niet om het leven te vergoeien, wel om het te behouden. Ik wil, ik wil u... behouden, Jan. Nu vooral...

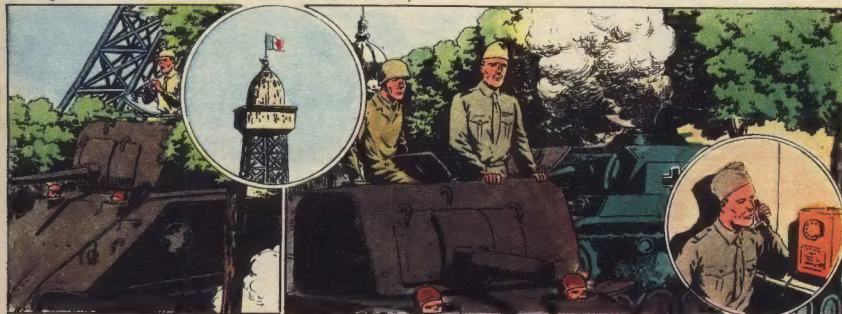
(Wordt vervolgd.)

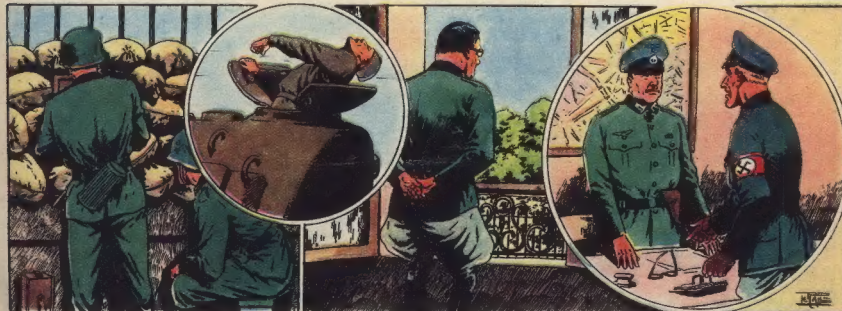
In het station van Montparnasse wordt het Parijzer hoofdkwartier van generaal Leclerc opgevestigd. Dat moet echter eerst ontzet worden, want de Duitsers houden er hardnekkig stand. Het station dat altijd zo levendig en rumoerig is, wordt plots stil en leeg: de generaal leidt de inneming van de hoofdstad! Generaal de Gaulle is eveneens te Parijs

aangekomen en begroet Leclerc in het station van Montparnasse. De twee grote soldaten zijn diep verheugd. De Gaulle kan daar ook zijn zoon Philippe omhelzen, die zich bij de marinefuseliers wist te onderscheiden. Maar het is nog geen tien uur en de strijd gaat nog verder...

De mannen van Noiret rijden naar de militaire school. Enkele kruipen op de torenspits en ontploffen de nationale driekleur. Doch ook hier zijn nog Duitsers en wordt er gevochten. Kolonel Rouvillois en zijn soldaten

hebben hun opdracht vervuld en één van de officieren, onder-luitenant Bureau, telefoneert blij aan zijn ouders: « Ik kom! »

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken en het Palais de Bourbon konden nog niet overmeesterd worden... Bureau leidt zijn Sherman's. De eerste hinderpalen worden uit de weg geruimd, doch plots wordt Bureau getroffen en valt neer... Gedurende al die tijd conferereert von Choltitz,

de Duitse bevelhebber. Enkele dagen geleden verklaarde hij nog aan de Zweedse consul dat hij de hoofdstad niet aan de vernietiging zou prijsgeven en dat de Seinebruggen niet zouden opgeblazen worden, doch... Wat zal er van worden indien men hem dwingt het toech te doen?...

In het Rijk van Windekind

SLIM OF DOM?

JULLIE zijn er allen van overtuigd dat én mensen én dieren kunnen slim zijn! En dat die kennis bij de een en de ander totaal anders is! Kennenvermogen van de mens, dat noemen we «verstand». Daarvan beantwoordt bij de dieren het «inzicht». Maar jullie weten ook dat de dieren eigenlijk weinig intelligent zijn in vergelijking met de mens. Zo dikwijls zijn ze totaal hulpeloos tegenover de meest eenvoudige moeilijkheden waar een mensenkint gemakkelijk weg mee weet. En toch moeten jullie ook toegeven dat de dieren zich opvallend verstandig kunnen voordoen en dat ze op heel wat terrein de verstandigste mens, ver, formidabel ver, voor zijn.

Ook geleerden meenden dat de dieren, zoals de mensen, verstand hebben. Op het ene gebied in mindere, elders in hogere graad. Vandaar dat men spreekt van wijze kat, domme ezel, nijdige wep, verstandige hond, enz. Zo worden de gedragingen van mens en dier gelijk beoordeeld.

jullie zien dus in het dierenrijk 'n hoge wijsheid naast een hand grenzeloze onbehoeligheden. En dat is werkelijk zo! Dieren zijn dom. Die eigenschap is dus geen voorrecht van de ezels. Wanneer zijn ze dom? Als ze — van ons standpunt uit gezien — moeten gaan beslissen hoe ze zich te gedragen hebben. Maar ze zijn de diavels te slim wanneer ze zich laten gaan, t.t.z. wanneer hun drijven vrije teugel hebben. Anders gezegd: wanneer ze instinctief handelen.

Het dierenrijk is overvol van voorbeelden. Entje maar als bewijs. Een honingbij bouwt raten in wasstof. Op zekere dag zegt haar instinkt: «Biefje, nu raten bouwen.» En het beestje werkt dagen lang, tot op een goeie keer het instinkt weer zegt: «Biefje, nu honig zoeken en de celletjes vullen.» En ons beestje doet dat. Maken jullie nu een holfte in het celletje, dan zal de honig er uit vloeien. Het beestje merkt dat ze het celletje maar niet gevuld krijgt. Wat doet ze?

Ze gaat eens op inspectie en ziet bescuurd hoe de honig wegdruist door het gaatje. En waren jullie een beestje, wat zouden jullie eerst doen? Het gaatje dichtmaken natuurlijk. Wel, het beestje doet dat niet. Ze blijft honig halen en ze blijft het celletje vullen. Waarom? Omdat haar verstand niet zegt: «Eerst het celletje repareren.» Ze werkt verder hoe belachelijk-dom dat voor ons is. Maar van zodra haar instinkt weer diktert: «Celletjes nazien!» ja, dan herstelt ze alles zo secuur als enkel een bij dat kan. In dien zin zijn wij allen die dieren. En wat denken jullie daarvoor? Zijn ze slim of dom?

Pimpampoeze

MAJOOR WINGS vertelt

Wie wil piloot worden? (IV)

DE lucht is zo onontbeerlijk voor een vliegtuig en zijn piloot, als de zee, de goeien en stromen voor schepen en matrozen! Zonder lucht zou er geen enkel vliegtuig kunnen vliegen, meer nog, geen enkele motor zou draaien, want zonder lucht is er geen verbrandingsproces mogelijk.

Rond de aarde hangt er een luchtlag, of atmosfeer, van ongeveer 300 km. dikte.

De lucht weegt het zwaarst (ongeveer de helft van het totaal gewicht van de (luchtlag) de eerste zes km. Bij het opstijgen moet de piloot dadelijk rekening houden met de wind, de luchtdruk en de wolken.

Op afb. I zien jullie de voornaamste wolkenkypes met de hoogte waarop ze gewoonlijk te voorschijn komen.

1. - *Nevel* : Alhoewel de nevel nu precies geen wolkenkype is, toch levert hij een groot gevaar op voor het luchtverkeer. Hij hangt gelijk met de grond.

2. - *Stratus* : van een hoogte van 6 tot 800 meter.

3. - *Nimbo-stratus* (regen) : op 1.000 meter.

4. - *Cumulus* : op 1.500 meter.

5. - *Cumulo-nimbus* : (onweerswolken) hoogte 1.500 tot 3.000 meter.

6. - *Alto-cumulus* : van 3.000 tot 6.000 meter.

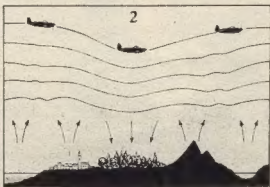
7. - *Curro-cumulus* : op 6.500 meter.

9. - *Alto stratus* : grijs-blauw.

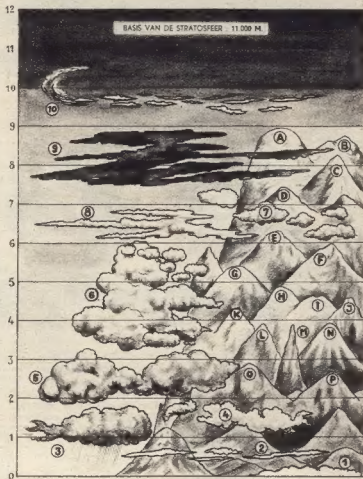
10. - *Cirrus* : van 8 tot 9.000 meter.

op afbeelding I zien jullie de hoogste bergtoppen :

A) Everest : Tibet, 8.869 m.; B) Kintchindjina : Indië, 8.480 m.; C) Dava-laghire : Indië, 8.180 m.; D) Karangolak : Indië, 7.300 m.; E) Chimborazo : Evenaar,

7.253 m.; F) Kilima-Ndjaru : Zanzibar, 6.000 m.; G) Popocatepetel : Mexico, 5.420 m.; H) Mont Blanc : Frankrijk, 4.807 m.; I) Mont Rose : Zwitserland, 4.368 m.; J) Cervin : Zwitserland-Italië, 4.482 m.; K) Jungfrau : Zwitserland, 4.181 m.; L) Pelvoux : Frankrijk, 3.954 m.; M) Teneriffe : Kanarische eilanden, 3.710 m.; N)

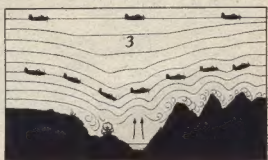
Pount Yama : Japan, 3.778 m.; O) Olympus : Griekenland, 2.985 m.; P) Parnassus : Griekenland, 2.459 m.

De meeste te duchten wolkenlaag is zeker de Cumulo-nimbus. Deze veroorzaakt heftige stormingen en het is beter er een groete omweg voor te maken of er hoog boven te vliegen. De anderen veroorzaken ook stormingen en drukkingen, doch veel minder gevaarlijk. Hoe hoger men stijgt hoe kalmer het wordt.

Soms spreekt men van lucht-gaten. Die uitdrukking is echter niet heel juist. Het is net alsof er een ledige plaats is, doch in werkelijkheid gaat het hier om lucht die naar beneden stroomt.

Zoals jullie op afbeelding 2 kunnen merken, veroorzaken ook de steden, de oceanen en de bergen een meer of minder heftige opwaartse luchtstrooming; wouden veroorzaken daarenlegen een neerwaartse strooming. Wanneer men laag vliegt en van een gebied met opwaartse luchtstrooming in een gebied van neerwaartse drukking komt, dan is het net alsof het vliegtuig zal vallen. Het volgt letterlijk de stromingen. De lucht volgt het reliëf van de aarde en het is slechts door op grote hoogte te vliegen dat men hieraan kan ontkomen.

Wordt voortgezet.)

ERNEST CLAES IN HET BUITENLAND

● Dat Ernest Claes in het buitenland graag gelezen wordt, bewijst het feit dat « Herman Cœne » in het Slovaaks, « Koboek » in het Tsjechisch, « Pastoor Campens » in het Spaans, « Jeroom en Benjamin » en « De Oude Klok » in het Spaans en in het Duits op de boekenmarkt werden gebracht!

Van Stijl Streuve, verschenen bij een Oostenrijks uitgever een vertaling van « Levenbloem » onder de titel « Des Lebens Blüte ».

KRUISWOORDRAADSEL

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Horiz.: 1. Muzieknoet. - 2. Slim dier. - 3. Bedeesd. - 4. Mikvogel op een staak waarop men met hoeg en pijl schiet. - 5. Lengtemaat. - 6. Muzikaal huidaffect. - 7. Molentrecht. - 8. Apenstoet in Guyana en Brazilië. - 9. Vijandelijke inval. - 10. Puttenmuntje. - 11. Gom of hars.

Vertik.: 1. Vorm van staan. - 2. Dichterlijke naam voor Ierland. - 3. Bezenstruik. - 4. Arabisch opperhoofd. - 5. Opperbevelhebber. - 6. Russisch muziekinstrument. - 7. Kermisgebak. - 8. Scheepsvioer. - 9. Smeitling van sneeuw en ijs. - 9. Trekdiër.

OPLOSSING Nr. 32.

Horiz.: 1. De. - 2. Tor. - 3. Ooft. - 4. Nieuw. - 5. Genus. - 6. Rillen. - 7. Sekuur. - 8. Nel. - 9. Nestel.

Vertik.: 1. Tong. - 2. Doolcr. - 3. Erfenis. - 4. Tullen. - 5. Wulken. - 6. Seulen. - 7. Nu. - 8. Rat. - 9. Re. - 10. Li.

NERDERLANDS TE STRAATSBURG!

● Binnenkort zal aan de universiteit van Straatsburg een lector in de Nederlandse taal- en letterkunde worden benoemd. Te Parijs is er reeds één werkzaam, evenals aan de universiteiten van Rijssel en Tokio.

DE UITVINDER VAN DE SCHUIMWIJN HERDACHT

● In het jaar 1715 ontdekte Dom Perignon het geheim om van gewone wijn Champagne te maken. Elk jaar wordt daarom op 10 juli in Hautvillers (Marne) midden in het land van de Champagne, de verjaardag van deze Franse uitvinder gevierd die over de gehele wereld geprezen wordt. En hoe!

WELDERA TOERISTENTOESTELLEN MET REAKTIEMOTOREN

● Op het vliegveld van Alre-sur-Adour heeft een Frans toestel een uitzonderlijke proefvlucht gedaan. Het is inderdaad de eerste vlucht van een licht toestel door een turbo-reaktormotor voortgestuwd. Het is niet de bedoeling met dit toestel fantastische snelheden te bereiken, die met de reaktie-voortstuwing konden gehaald worden met krachtige gevechtstoestellen, maar deze proefvlucht had tot doel het gebruik na te gaan van de turbo-reaktormotor in een sportvliegtuig. Bij deze eerste proef gebruikte de piloot maar het derde deel van de totale druk. Onder deze omstandigheden zwenkte zijn toestel met een snelheid van 150 km. per uur met een verbluffende soepelheid en regelmatig. Er deed zich geen enkele trilling voor en de piloot verklaarde bij de landing dat de motor zo zacht liep, dat hij de indruk had dat het toestel met een elektrische motor vloog.

Uit de vier WINDSTREKEN

- ERNEST CLAES IN HET BUITENLAND
- NEDERLANDS TE STRAATSBURG!
- DE UITVINDER VAN DE SCHUIMWIJN HERDACHT
- WELDERA TOERISTENTOESTELLEN MET REAKTIE-MOTOREN!
- VOOR DE EERSTE MAAL OVER 'T KANAAL
- EEN TIJDGENOOT VAN KAREL DE GROTE HERLEEF!
- WELK IS HET STERKSTE DIER?

VOOR DE EERSTE MAAL OVER 'T KANAAL

● We laten Louis Bleriot, die veertig jaar geleden voor 't eerst over 't kanaal vloog, zelf aan het woord:

« Ik vloog op vijftig meter boven de zeespiegel en tot zowat halfweg ging de tocht zeer vlot. Daarna raakte ik de richting kwijt en het was een grote opluchting toen ik op 7 km. van Dover, plots de krijtrotten zag opdoemen. Een ogenblik wafelde ik nog, doch dan steeg ik tot op zachtig meter hoogte en kon de haven zien. Bij het naderen van de rotsen zat ik te midden van heftige windstoten. Door de kracht van de wind werd de broze machine telkens weer teruggeworpen. Niets werd me bespaard! Ik werd dooreen geschud, ik tuimelde en draaide, maar de kist hield het gelukkig uit. Openens kwam ik in een luchtgat terecht en ik wierp mij er door. Ik liet de machine glijden met het doel op het golfveld te landen, doch raakte de hoogspanningsdraden en brak de schroef.»

Bleriot had het er met zijn zelfgebouwde dekkicker, met een vliegtuigbreedte van 7,20 m. en een 75 pk. motor, op 32 minuten afgevoerd. Deze onnatuurlijke tocht was het begin van de opkomende luchtvaart die het aanschijn van de wereld veranderde.

EEN TIJDGENOOT VAN KAREL DE GROTE HERLEEF!

● De hooggeleerde Dr. D.L. Albasio heeft beloofd binnenkort een kikker, die 1200 jaar geleden geboren werd, opnieuw te laten rondspringen. Dr. Albasio vond zijn kikker in een gleetsier van « National Park ». Het beest zat

volkomen vastgevroren in een klomp ijs. Uit de lichaamsbouw kon de doctor opmaken, dat de kikker tot dezelfde generatie behoort als... Karel de Grote! Uit zijn studieboeken weet de geleerde dat kikkers zeer taai zijn. Het beest bevindt zich voor het ogenblik in de ijskast van Dr. Albasio; het blok ijs wordt langzaam ontdooid. Zo alles goed gaat zal de kikker op het jaarlijkse kikkerscongres in Calaveras (Californië) een nummerje historisch springen ten beste geven!

WELK IS HET STERKSTE DIER?

● Over 't algemeen denkt men, dat de mier het sterkste dier is, doch het is de kakkerlak die rekordhouder is. Dat lelijk, afstotend dier weegt slechts 2 gram en kan honderdmaal haar eigen gewicht dragen. Moeten wij zo sterk zijn als de kakkerlak, zouden we een gewicht kunnen opillen van... acht ton!

DE COEDE CHOCOLADE "Cote d'Or" PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : BANDIET OP ZIJN MANIER

De geheime basis wordt door de Gele troepen belegerd, doch professor Mortimer gelinkt er in twee «Zwaardvisen» klaar te krijgen en hij en Blauw vernietigen met dit verschrikkelijke wapen de legermacht van de Geelen. Sir William roept alle mannen van heel de wereld op tot de strijd.

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgard-P. JACOBS)

IN WEERWIL VAN DE CENSUUR EN ANDERE MAAT-REGELEN DRONG HET NIEUWS VAN DE NEDERLAAG BIJ OORLUIZ TOCH DOOR EN VERSPREIDDE ZICH ALS EEN LOPEND VUUR DOOR HEEL HET KEIZERRIJK. DE BEVOLKING IS ONTZET.

... IN HET KEIZERLIJK PALEIS ZELT DE GROTE RAAD DRIE DAGEN ZONDER ONDERBREKING

ZIJN MAJESTEIT IS RAZEND OVER HET VERLOOP DER GEBEURTENISSEN MET ATOOMRAKETTEN «LE-KONG». WIL HIJ DE REBELLEN UITROEIJEN DE KEIZER WIL ZIJN PALES MET HET ARSENAAL LATEN VERBINDEN. ZO DAT HIJ, OP HET GEPASTE OGENBLIK, HET BOMBARDMENT MET EGENE HAND KAN LEIDEN. DOOR OP EEN KNOPJE TE DUWEN SLECHTS DE AANWEZIGHEID VAN ONZE SOLDATEN OP VIJANDELIJK GRONDGEBIED HEBBEN BELET DAT PLAN UIT TE VOEREN.

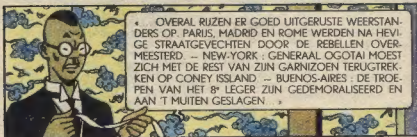
MAAR VOOR DE DUVEL. WAAROM SHOORT MEN DIE OPSTAND NIET IN DE KEIJER. HET ATOOMBOMBARDMENT KUNNEN WE DIE «ZWAARDVIS» TOCH TERUG IN ZIJN SCHUWPLAATS STUREN.

JA, MAAR DE EERSTE INLICHTINGEN WELKE WIJ OVER DIT DUIVELSE TUIG ONTVINGEN, WAREN ZO ONTZEITEND EN DE PANIEK WAS ZO GROOT, DAT HET HOOFDQUARTIER BESLOTEN HEEFT EEN TEGENAVAL UIT TE STELLEN TOT HET VERSLAG VAN OLRİK BINNEN GEKOMEN IS. INTUSSEN HEBBEN WE DE ZONE BEWAAKT EN HET IS ZO DAT EEN ONZER VLEGTUIGEN ENKELE UREN GELEDEN HET TOESTEL VAN OLRİK HEEFT GEVONDEN TUSSEN DE ROTSEN VAN MAKRAH. HET MOEST ER EEN NOODLANDING MAKEN WE VERWACHTEN NU IEDER OGENBLIK.

INTUSSEN HEEFT DE KEIZER ZICH IN ZIJN KABINET TERUGGETROKKEN. WAAR DE SUN PO HIEM LEZZING GEEFT VAN DE LAATSTE BERICHTEN.

* OVERAL RIJZEN ER GOED UITGERUSTE WEERSTANDERS OP. PARIS, MADRID EN ROME WERDEN NA HEVIGE STRAATGEVECHTEN DOOR DE REBELLEN OVERMEESTERD. — NEW-YORK: GENERAAL MCCOTTE MOEST ZICH MET DE REST VAN ZIJN GARNIZOEN TERUGTREKKEN OP CONEY ISLAND. — BUENOS-AIRES: DE TROEPEN VAN HET 8^e LEGER ZIJN GEDEMORALISEERD EN AAN T MUITEN GESLAGEN.

* SHANGAI: GENERAAL TCHANG-LI-TCHER IS MET DE 48^e PANTISERDIVISIE NAAR DE VIJAND OVERGELOPEN.

GENOEG !!

VERRADERS ! LAFARDAAS ! MIJN EIGEN OFFICIEREN ! WEL, HET ZIJ ZO ! ER IS NIETS MEER DAT MIJN KAN WEERHOUDEN WRAAK TE NEMEN ! MAAR EEN BLIKSEMSELLE EN ONVERWACHTE DOOD ZOU VEEL TE ZACHT ZIJN. ZE MOETEN HET VOORAF WEETEN FO ! FO ! VERBIND ME MET HET WERELDNET EN LAAT EEN SPECIALE UITZENDING AANKONDIGEN.

JA, MAJESTEIT !

HA ! HA ! HOE WAGEN DIE ELLENDELINGEN HET TEGEN MIJN GEZAG IN OPSTAND TE KOMEN ?

OP DE BODEM VAN DE YEN-WANG-YE-VALLEI WACHTEN DUIZEND MOORDENDE WAPENS OP EEN TEKEN VAN MIJN HAND OM OP TE STUIGEN EN OVERAL DOOD TE ZAAIEN !!

MAAR, MACHTIGE KEIZER, VREEST U NIET, DAT WANNEER UW HAND AL DE NOG ONBEKEND WAPENS BEVEELT OVERAL DOOD EN VERNIELING TE ZAAIEN, OOK HET GROTE GELE KEIZERRIJK MIEGESLEURD ZAL WORDEN EN ONDERGAAN IN DE TOTALE KATASTROOF DIE UW EIGEN HAND VEROOZAAKT !

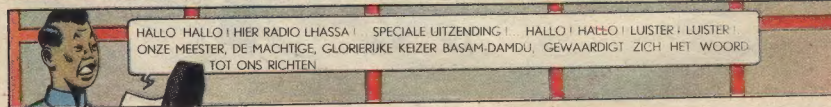

WEL, DAT HET DAN ONDERGAAT MIJN WIL ZAL ECHTER GESCHIEDEN !!

MACHTIGE KEIZER, DE VERBINDING WERD TOT STAND GEBRACHT.

HA !

HALLO, HALLO ! HIER RADIO LHASSA ! SPECIALE UITZENDING ! HALLO ! HALLO ! LUISTER ! LUISTER ! ONZE MEESTER, DE MACHTIGE, GLORIERIJKE KEIZER BASAM-DAMDU, GEWAARDIGT ZICH HET WOORD TOT ONS RICHTEN.

(Wordt voortgezet.)